

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **MASOX a.s.**, se sídlem Václavské nám. 794/38, Praha 1, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2012, č.j. MMB/0020524/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 18.1.2012, č.j. MMB/0020524/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.114,- Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 23. 3. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 1. 2012, č.j. MMB/0020524/2012, a jemu předcházející rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno – Řečkovice a Mokrá Hora (dále jen „správce poplatku“) ze dne 3. 11. 2011, č. j. VLT-vym/11/102/2011/EO, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správce poplatku, a to

platební výměr na místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj na území správce poplatku za období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010 za 13 ks výherních hracích přístrojů a jiných technických herních v celkové částce 209.560 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné a protiústavní. Žalovaný, jakož i správce poplatku, zatížili žalobce místním poplatkem nad rámec zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), neboť předmětem místního poplatku v období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010 učinily také centrální loterijní systémy, resp. koncové (interaktivní videoloterijní) terminály centrálních loterijních systémů (centrální loterijní systémy – dále jen „CLS“) a elektromechanické rulety (dále jen „EMC“), přestože zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 16. 6. 2010 umožňoval obcím vydat obecně závaznou vyhlášku za účelem zavedení místního poplatku toliko za provozování výherních hracích přístrojů (dále jen „VHP“).

Napadené správní rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), na který je zákonem o místních poplatcích odkazováno v souvislosti s předmětem zpoplatnění místními poplatky podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. V předmětných věcech současně došlo k nesprávné aplikaci obecně závazné vyhlášky města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ze dne 20. 8. 1998 (dále jen „vyhláška města Brna č. 17/1998“). Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým právním argumentům a odvolacím námitkám žalobce.

Žalovaný i správce poplatku v důsledku výše uvedených pochybení porušili ústavně a mezinárodně garantované právo žalobce vlastnit majetek, resp. tento pokojně užívat (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod – dále jen „Listina“) a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ústavně garantovanou zásadu ukládání daní (poplatků) pouze na základě zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny), jakož i další ustanovení ústavního pořádku ČR týkající se uplatňování státní moci, ukládání povinností a omezení základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval důvody, které vyústily ve vydání tohoto rozhodnutí, proto v podrobnostech odkázal na jeho odůvodnění a obsah předkládaných správních spisů.

Vyslovil přesvědčení, že z pohledu obecné spravedlnosti nemůže stanovisko žalobce obstát. Koncová zařízení CLS jsou zařízeními, která plní a vždy plnila stejnou funkci jako VHP. Na pohled jsou od těchto zařízení neodlišitelná. Provozovatelé těchto zařízení s podporou Ministerstva financí, jako povolujícího orgánu, zahltili obce zařízeními, která

podle jejich výkladu akceptovaného Ministerstvem financí, a v podstatě z pozice centrálního orgánu státní správy vnuceného obcím, nebylo možno ani regulovat ani zpoplatňovat místním poplatkem Obce tak byly proti nekontrolovatelnému šíření nejnebezpečnějšího typu hazardních her naprosto bezmocné. Situace dospěla tak daleko, že se proti tomuto typu hazardních her zvedla celospolečenská vlna odporu.

Žalovaný má zato, že v otázce zpoplatňování zařízení naplňujících širší definici VHP došlo ke změně relevantních společenských okolností, jak předpokládá např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06. Změna společenských okolností je dána novým pohledem na charakter VLT vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Hodnotu, k jejíž ochraně svým postupem správce směřoval, bylo ústavně zaručené právo na samosprávu, které bylo do té doby podáváním výkladem zákona o místních poplatcích obcím odepřeno.

Vzhledem k tomu, že stanovisko žalobce a žalovaného k možnosti zpoplatnit koncová zařízení CLS místním poplatkem za provozovaný VHP za období předcházející 16. 10. 2010 jsou diametrálně odlišná, není jiného způsobu řešení, než ponechat rozhodnutí na soudu ve správním soudnictví.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bylo o žalobě rozhodnuto bez nařízení jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí způsobem, že pouze vypustil z výroku prvostupňového rozhodnutí slova „s využitím ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu, protože poplatník nevyhověl výzvě správce poplatku ze dne 2. 9. 2011“ je co do způsobu stanovení místního poplatku ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím zcela nepřezkoumatelné.

Soud nepopírá právo odvolacího orgánu na změnu prvostupňového rozhodnutí, které je mu dáno ustanovením § 116 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“), dle kterého odvolací orgán a) napadené rozhodnutí změní, b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Nicméně postup, kterým došlo ke změně odvoláním napadeného rozhodnutí, není rádně odůvodněn.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný má za to, že prvostupňový správní orgán stanovil místní poplatek dokazováním, pročez vypustil z výroku

prvostupňového rozhodnutí odkaz na stanovení místního poplatku podle pomůcek. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zcela jasně patrné, že prvostupňový správní orgán chtěl postupovat podle ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu. Na citované ustanovení odkazuje nejen ve výroku, ale následně důvody aplikaci citovaného ustanovení rozvádí v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Je tedy evidentní, že dle prvostupňového orgánu byl místní poplatek vyměřen podle pomůcek.

V případě, že bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno odvolání, měl žalovaný postupovat v intencích ustanovení § 114 odst. 4 daňového řádu, dle kterého, směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda bylo odvoláním napadené rozhodnutí posouzeno ve smyslu ustanovení § 114 odst. 4 daňového řádu, neboť výsledkem takového posouzení je nutně závěr o (ne)zákonnosti postupu prvostupňového správního orgánu, který v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentuje. Namísto toho obsahuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí závěr o tom, že místní poplatek byl stanoven dokazováním, a to bez dalšího bližšího odůvodnění vyústilo ve vypuštění shora uvedené formulace z výroku prvostupňového rozhodnutí, čímž však došlo k vytvoření zcela zásadního rozporu mezi výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho odůvodněním.

Pokud žalovaný dospěl k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného při stanovení daně, měl tento názor vyslovit a změnit odvoláním napadené rozhodnutí nejenom stran výroku napadeného rozhodnutí, ale také ve vztahu k jeho odůvodnění, neboť v případě, že prvostupňový správní orgán postupoval podle pomůcek a druhostupňový správní orgán má za to, že mělo být postupováno ve věci dokazováním, pak i důvody, o které se výrok o vyměření místního poplatku opírá, musí být nutně jiné.

Žalovaný uspokojivě nezdůvodnil, resp. tak neučinil vůbec, proč se odchýlil od zákonného postupu, a namísto toho postupoval toliko vypuštěním části výroku prvostupňového rozhodnutí, když, jak již bylo uvedeno výše, je z prvostupňového rozhodnutí zřejmý úmysl prvostupňového správního orgánu stanovit místní poplatek podle pomůcek. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nezdůvodnil, jak dospěl k závěru, že místní poplatek byl stanoven dokazováním. Pouze uvedl, že jako důkaz posloužilo ohlášení podané samotným poplatníkem, ačkoli v souvislosti s jiným obdobím. Takové hodnocení je přinejmenším zkratkovité, neboť stanovení místního poplatku dokazováním a stanovení místního poplatku dle pomůcek odlišují krom použití důkazů nebo pomůcek mimo jiné i další procesní odlišnosti.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není patrné, zda závěr o tom, že místní poplatek byl stanoven dokazováním se opírá také o přezkum procesního postupu prvostupňového orgánu, neboť pokud by byl závěr o stanovení místního poplatku dokazováním opřen pouze o to, že stanovení poplatku je opřeno o použití důkazu, aniž by byl zachován řádný procesní postup při dokazování, pak nemohl být místní poplatek stanoven dokazováním.

Přezkum případných procesních vad není vázán tolik na přezkum odvolacích námitek (jak se snad domnívá žalovaný dle formulace „*poplatník v odvolání nenamítá vady řízení předcházejícího vydání platebního výměru ani věcné vady platebního výměru*“), neboť vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří (srov. ustanovení § 114 odst. 3 daňového řádu). Jestliže tedy vyšla najevo při přezkumu odvolání tak závažná vada, jako je chybný postup při stanovení místního poplatku, měla být tato vada prověřena žalovaným komplexně.

Pro naprostou zřejmost soud shrnuje předchozí následovně. V souzené věci mohlo dojít u prvostupňového orgánu ke dvěma možným situacím. V první z nich byl místní poplatek vyměřen podle pomůcek, a to procesním postupem odpovídajícím vyměření podle pomůcek. Pak je zcela nezdůvodněn závěr, proč se žalovaný odchýlil od řádného procesního postupu podle ustanovení § 114 odst. 4 daňového řádu. V druhé situaci byl místní poplatek prvostupňovým správcem daně vyměřen postupem odpovídajícím dokazováním, vč. splnění všech procesních náležitostí, které tento postup vyžaduje, a došlo pouze k „formulační nepřesnosti“ ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pak je ale v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodněno, na základě čeho dospěl žalovaný k závěru o vyměření místního poplatku dokazováním. Při obou dvou situacích v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentuje odůvodnění úvah, které žalovaného vedly v hodnocení postupu prvostupňového správního orgánu.

Z uvedených důvodů je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a soud jej podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

Soud se dále zabýval i hmotněprávní podstatou sporu, která je založena na zodpovězení otázky, zda předmětem místního poplatku byly v rozhodném období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010 koncové interaktivní videoloterijní terminály CLS a EMC z titulu subsumpce pod širší definici VHP či nikoliv.

Zákonem č. 305/1997 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a kterým byl změněn zákon České národní rady č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a zákon České národní rady č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 305/1997 Sb.“), byla s účinností od 1. 1. 1998 provedena změna zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) v ustanovení § 1 a v ustanovení § 10a, a uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích zněla takto:

Podle ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, obce mohou vybírat tyto místní poplatky (dále jen „poplatky“): poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj.

Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích, poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

Podle ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích, sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 5.000 Kč do 20.000 Kč.

Zákonem č. 149/1998 Sb., kterým byl změněn a doplněn zákon České národní rady č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb., a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon č. 149/1998 Sb.“), bylo s účinností od 1. 9. 1998 změněno ustanovení § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích tak, že znělo: Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1.000 Kč do 5.000 Kč.

Soud dále považuje za potřebné výslovně uvést znění zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) ve znění platném a účinném v rozhodném období, a to zejména ustanovení § 2 písm. e), § 17 odst. 1 a § 50 odst. 3 tohoto zákona.

Podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, loteriemi a jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“).

Podle ustanovení § 17 odst. 1) zákona o loteriích, výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj. Tato skutečnost musí být uvedena v osvědčení o provozuschopnosti vydaném podle § 19 odst. 2 písm. c), jakož i ve výpisu z tohoto osvědčení.

Podle ustanovení § 50 odst. 3) zákona o loteriích, ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Pojem VHP byl v rozhodném období vymezen zákonem o loteriích ve dvou ustanoveních, a to nejprve v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, v němž byl tento pojem používán jako legislativní zkratka pro označení „sázkových her provozovaných pomocí elektronicky nebo elektromechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení“, a následně byl znovu definován v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích, podle něhož se jednalo o „kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče, přičemž u výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj“.

Problematikou mj. širšího a užšího vymezení pojmu VHP se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, v němž dovodil, že ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích vymezuje VHP široce, neboť pod tento pojem zahrnuje i jakákoliv zařízení podobná elektronicky či elektromechanicky řízeným hracím přístrojům, přičemž definice obsažená v § 17 odst. 1 je naopak velmi úzká a v podstatě kasuistická. Provedl obsáhlou a vyčerpávající interpretaci citovaných ustanovení a vyslovil, že pro vymezení pojmu VHP je rozhodující ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích. Ohledně CLS a EMC tedy nic nebránilo tomu, aby byly podřazeny pod širší definici VHP, neboť se nepochybně jedná o zařízení VHP podobná a sloužící témuž účelu.

Ke shora uvedenému soud zdůrazňuje, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR je vykonatelný nálezn Ústavního soudu závazný pro všechny orgány a osoby. Obecné soudy jsou tedy při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem. Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ČR ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná. Jestliže tedy Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právní normy, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonně (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. V podmínkách právního státu je proto nemyslitelné, aby obecný soud nerespektoval judikaturu Ústavního soudu, která poskytuje závazné interpretační vodítka při rozhodování ve skutkové a právně obdobných věcech. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 – 44, dostupný na www.nssoud.cz.

Postup správce poplatku (následně potvrzený žalovaným), který žalobcem provozované a Ministerstvem financí povolené CLS a EMC zahrnul v rozhodném období pod širší definici VHP ve smyslu ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích a podrobil je místnímu poplatku za provozované VHP, byl tedy plně souladný se zákonem.

Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v předmětných věcech současně došlo k nesprávné aplikaci obecně závazné vyhlášky města Brna č. 17/1998. Tato vyhláška města Brna č. 17/1998 (účinná od 1. 9. 1998 do 30. 6. 2010) v čl. 2 stanovila, že místnímu poplatku za provozovaný VHP podléhá každý povolený VHP ve smyslu zákona o loteriích a v čl. 4 výslovně upravovala písemnou ohlašovací povinnost provozovatele VHP. Místní poplatky jsou zahrnovány do oblasti daní, které směřují do rozpočtu obce, tudíž při správě místních poplatků je z procesního hlediska postupováno podle daňového řádu. Pro správce poplatku při vedení předmětných daňových řízení bylo proto relevantní, zda žalobcem provozovaná herní zařízení spadají pod zákonnou definici VHP, tj. zda jsou předmětem místního poplatku a za jakých podmínek podléhají místnímu poplatku (ustanovení § 1 ve spojení s ustanovením 10a zákona o místních poplatcích), zda existuje obecně závazná vyhláška vydaná na základě zákonného zmocnění (zde obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj) a zda byla koncová zařízení Ministerstvem financí povolena (ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích)

V. Shrnutí a náklady řízení

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud shledal, že z výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu, a proto jej dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 7.114 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny žalobcova advokáta a náhrady hotových výdajů, a to za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení, které bylo učiněno až podáním ze dne 2. 4. 2013, přičemž předchozí úkon, tj. sepsání žaloby neučinil advokát) ve výši 3.100 Kč a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč, navýšené o daň z přidané hodnoty, jejíž sazba činí 21 %.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu